

NÅR NAKSKOV ER HJEMME, SELV OM MAN KOMMER FRA VEJLE, HAR BOET I ITALIEN OG ARBEJDET I POLEN

Et par, som ikke altid stikker piben ind, sidder og snupper den sidste aftenvarme fra solstrålerne på deres terrasse i Nakskov og funderer over, hvordan livet egentligt har formet sig.

De fleste lokale kender nok ægteparret, hvis firmanavnet Brittas køreskole popper op. Nogle med tankerne: Åh, er hun nu tilbage. Andre med: Ja, det var tider. Men hvordan mon egentlig lige historien var?

En nat i vinteren 1989 havde Britta drømt, at Jakob skulle være leder af Vestlollands Realskole. Det var længe inden, den mulighed overhovedet var i spil, men da Jakob en dag kom hjem og sagde, at han var blevet opfordret til at søge jobbet på Horslunde Realskole, sagde Britta: Det har jeg haft en drøm om, men skolenavnet fandtes ikke. Altså Vestlollands Realskole.

Deres historie med Lolland startede i 1989, hvor Jakob, som bl.a. er skolelærer, blev opfordret til at søge jobbet som inspektør på Horslunde Realskole, selv om han og Britta boede og arbejdede i Vejle.

Britta var hos HK MODULDATA i en tid, hvor IT (dengang kaldt EDB) var i sin spæde opstart, og Jakob arbejdede som viceinspektør på den private skole Kirstine Seligmanns skole i Vejle. De kunne være blevet boende og haft et fint liv i Vejle. Jakob kunne nok have fået mange andre jobs, da han foruden at være seminarieuddannet lærer også havde læst geologi – og har en uddannelse, der i dag ville have heddet cand. scient i geologi.

Både Jakob og Britta havde været gift før, inden de flyttede sammen, men de er også begge lidt eventyrere og lader sig ikke gå på af lidt modgang.

Som det naturligste i verden rev de rødderne i Vejle op og flyttede til Nakskov. Jakob havde jo job, og Britta var sikker på, at hun med god indsigt i det nyeste EDB sagtens kunne få job i Nakskov. Men der gjorde hun regning uden vært.

Med sit altid lune jyske lune, siger Britta: Jeg var sgu ikke klar over, at computeren endnu ikke var kommet til Nakskov. De første måneder gik med at indrette sig og tage sig lidt af børnene Anita på 12 og Kim på 6 år – og sætte det nyerhvervede hus lidt i stand.

Men det fik jo også en ende, og med det krudt Britta har i røven, kunne det ikke blive ved på den måde. Hvad skulle hun gøre? Skæbnen blev hurtigt beseglet, da hendes tidligere chef ringede og fortalte, at hendes afløser havde glemt at fortælle, at hun var gravid.

Der var ikke langt fra tanke til handling. Selvfølgelig måtte hun træde til. Børnene og Jakob blev på Lolland de 5 dage om ugen, hvor hun arbejdede i Vejle. Turen på halvanden time og ti minutter – jo, sådan hedder det på vejlensk – tog hun let.

Hun havde fundet ud af, at John Maj hver søndag havde mange biler på vej til Vejle og videre væk, og om fredagen også havde biler, der skulle hjem på weekend. Og sådan blev det i et helt år.

Eller det vil sige, at det er jo kun lidt af historien, for hver lørdag tog hun familiens bil fra Nakskov til København for at blive uddannet til kørelærer.

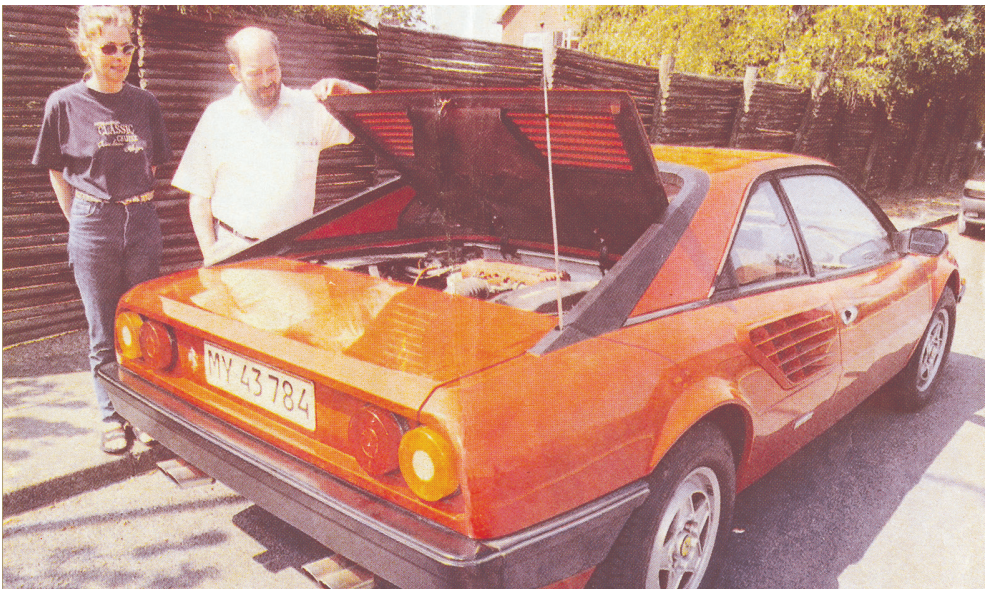
Britta bestod naturligvis med bravour, og Jakob var jo ikke pædagog for ingenting, så hjemme i stuen blev der lavet plads til adskillige fysikforsøg, som skulle gøre Britta i stand til at forstå, hvad der skete, når man trådte på bremsen, når man skulle forklare, hvorfor en bil gjorde, som den gjorde, hvis man kørte for stærkt i en kurve, og besøg på Aalholm gav et indblik i en forsimplet teknik, som er grundstammen i bilers opførsel – selv i dag.

Brittas køreskole

Det betød også lidt på hjemmefronten, for Jakob har altid nydt at se en flot have, men den mega urtehave, der hørte til huset, og som kunne have fodret det halve Lolland med grøntsager, blev lagt om til græs.

Da Britta i 1991 åbnede køreskol,e havde hun bestemt ikke regnet med at kunne leve af det med det samme, så hun havde søgt flere job for at kunne leve fornuftigt. Hun havde bl.a. søgt som P-vagt – det lugtede da lidt af trafikregler.

Men allerede det første hold, hun startede med, var overbooket. Så var successen i hus. En kvindelig kørelærer havde man set før, men da Britta startede, var hun den eneste kvindelige kørelærer på hele Lolland.

Jysk lune har aldrig skadet, og hun fortæller også, at der blev holdt krisemøder blandt byens øvrige kørelærere for nedrullede gardiner. Britta – derimod – hun knoklede på og købte (og betalte) sin første BMW kontant. Det gav så et andet problem: Der manglede lidt likviditet til de første måneder, så hun gik i de lokale pengeinstitutter for at få en kassekredit på sølle 25.000 kr.

Der var kun én, der troede på hende: Marianne Jørgensen i Lollands Bank. Og den slags bliver ikke forbigået. Her 26 år senere er både Lollands Bank og Marianne Jørgensen med på vognen.

Det sjove var, tilføjer Jakob: Man kunne låne til ALT med skibe. Man kunne nærmest fornemme, at det meste af byens voksne, mandlige befolkning sad på havnekajen og kiggede over på det lukkede værft og ventede på, at det skulle åbne igen. Derfor kunne man låne til alt med skibsfart.

Af ren interesse - og for at kunne aflaste Britta - tog Jakob også kørelæreruddannelsen i 1992. Jakob blev med egne ord ”medhjælpende hustru” i køreskolen.

I starten var der fælles teorilokale på Skansen, men som nyankommen kunne hun få det lille lokale til 25 elever, mens de etablerede kunne have det store lokale til 4 elever.

Det passede ikke helt til det jyske temperament. I første omgang blev der derfor indrettet teorilokale i ”Fætters Vin & Tobak” lige over for Slagteriudsalget.

Men hun ville gerne have sit helt eget, og da hun en dag på en af sine ture med elenver rundt i byen så, at Østergade 20 var gået fra at være til leje til at være til salg, tog det hurtigt fart. Hun ringede til sin revisor, som fandt ud af, at der skulle handles samme dag, da ejendommen var på vej på tvangsauktion. Revisoren ringede på fastnettelefonen og fik en tydeligt undrende Jakob i telefonen, da ordene faldt nogenlunde således: Den ejendom din kone vil købe....!

Ejendommen har de ejet indtil for ca 3 år siden.

Desværre måtte hun lukke køreskolen efter en piskesmældsulykke i 2006. Piskesmældet kom af en ganske simpel fodfejl, hvor en elev skulle skifte gear, men i stedet kom til at træde bremsen hårdt i bund, samtidig med at Britta sad lidt skævt på sædet. Så simpelt kan der ske store ting.

Her bryder Jakob ind. Uheldene har jeg ellers stået for, men lige den her fik Britta. En ældre dame – et sted i 80'erne – VILLE have sit kørekort, men vi blev påkørt bagfra af en lastbil i rundkørslen ved OK på Maribovej. Det betød, at hun derefter opgav at få kørekort

Nye veje

Jakob kom også videre på andre måder. Han var havnet hos EUC Lolland-Falster på den tekniske skole, fordi teknik altid havde interesseret ham. Pludselig en dag fik han en opringning fra Carsten Toft Nielsen, om ikke han havde lyst til at undervise nogle folk på

Sukkerfabrikken i tysk. Det var ganske vist på deltid, men den anden deltid var han ansat på Handelsskolen.

Jakobs arbejde på Teknisk Skole førte også til nogle af de første hold med uddannelse for vindmølleteknikere. Senere blev det flyttet til IWAL, men det lille firma FairWind havde større amtioner og startede uddannelsen op i Stettin i Polen.

Det blev til en kæmpesucces. Virksomheden FairWind voksede fra 10 mand i 2008 til ca. 800 i dag. Og det er så her, Jakob har brugt meget tid – altså i Polen – med at få uddannelserne kørt i stilling, og om ganske kort tid åbnes European WindAcademy, udsprunget af den spæde start på EUC i Nakskov.

Ny begyndelse

Gennem næsten 30 år havde Jakob og Britta holdt ferie i Italien. Det varme vejr og ”de røde biler” – Ferrari – trak lidt i dem. I 2005 fik de bygget et sommerhus i Marina di Masse syd for La Spezia på den italienske vestkyst. Man kan sige, at de var blevet italofile – eller hvad det nu hedder.

Inden havde de dog fået en Ferrari. Mest i protest fordi Britta havde købt en BMW Z3 – kendt fra James Bond-filmene, men selv om den var godkendt af trafikstyrelsen, kunne den ikke godtages af de lokale prøvesagkyndige – godt bakket op af nogle lokale kørelærere, der ikke kunne lide konkurrencen.

Men det blev blot værre. En skolevogn skal have bagsæde, så i stedet blev der indkøbt en Ferrari Mondial med bagsæde. Og havde der ikke været ballade, så blev der det. Det lokale AutoCentro i Rødbyhavn fik til opgave at fortage ombygningen til skolevogn. Og sådan blev det.

De dygtige drenge fik lov til at køre i Ferrari-en, når de havde bestået køreprøven, og det trak mange kunder til. Den første, der fik en tur i ”den røde skolevogn”, var sjovt nok en af byens højesteretssagførere, nemlig Anders Brøndtved. Disse særlige vilkår – hvis man kan kalde dem det – gav pludselig masser af omtale i TV2, EkstraBladet og andre større medier.

De efterfølgende 19 år har Jakob og Britta haft en Ferrari, men helbreddet har skrantet

lidt, så for et års tiden siden afhændede de den sidste i rækken.

Deres hang til Italien førte Britta derved, da hun blev syg. Siden købte de en lækker villa i Bocca di Magra, og i ca. tre år var det familiens base, hvor Jakob så tog mange timer i 14 dage og kunne have en uge fri. Flybilletterne kostede med Ryanair fra Lübeck mellem 99 cent og 15 Euro, så det væltede ikke noget budget.

Af blandt andet helbredsmæssige årsager turde de ikke blive i Italien. De ville hjem. Og af alle muligheder blev det til Nakskov. Mindre end 100 meter fra deres tidligere hjem købte de en etplansvilla og har aldrig fortrudt.

Hvorfor Nakskov?

Svaret kommer prompte og i kor: Her har vi haft det meste af vores voksenliv. Her har vi vores netværk, og så kender vi byen, og her bor de folk, vi gerne vil se en gang imellem.

Derudover er der en særlig ro over Nakskov. Vi nyder freden og naturen, og selv om vi har flakset til Italien - og måske har udfordret magteliten - er det her, vi hører hjemme.

Børnene mente, vi skulle flytte til Nykøbing. Men det var godt, vi ikke gjorde det. Nu er de i Sønderjylland, og så kunne vi have siddet og kukkeluret der mutters alene.

Jakob siger: Vi kan jo ikke lade være med at se, hvordan det står til. Vi oplever gang på gang, at når der skal laves noget i trafikken, så sætter man enten uvidende personale til at klare det, eller hyrer et inkompetent københavnsk konsulentbureau til at stå for det, selv om vi har tilbudt dem at yde GRATIS rådgivning, så det kun skal laves én gang.

Britta trækker på skuldrene og siger: Sådan har det sgu altid været i Nakskov. Men vi kan nu godt lide menneskene og byen alligevel.

Både Jakob og Britta er overgået til pensionisttilværelsen, men de fungerer stadig som en slags konsulenter for kørelærere og andre, som hos Politiet eller Færdselsstyrelsen kommer i klemme i færdselssager og lignende.

...og slutter Jakob: Jeg har også være med til at starte Højskolen Møn. Så helt pensionist bliver jeg ikke lige med det samme.